OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO PHILIPPE'A LÉGERA przedstawiona w dniu 14 lipca 2005 r. [1]

1. W ramach niniejszego odesłania prejudycjalnego Østre Landsret (Dania) zwraca się do Trybunału o dokonanie wykładni kilku przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar [2].

2. Sąd krajowy poprzez swoje pytania prejudycjalne wnosi w szczególności do Trybunału o uściślenie niektórych ważnych elementów procedury regulującej przesyłanie w obrębie państw członkowskich odpadów przeznaczonych do odzysku.

I — Wspólnotowe ramy prawne

3. Zgodnie z tym, co stwierdził Trybunał [3], rozporządzenie ma na celu ustanowienie zharmonizowanego systemu procedur, których zastosowanie umożliwi ograniczenie obrotu odpadami w celu zapewnienia ochrony środowiska.

4. Rozporządzenie przewiduje w tytule II procedurę, którą stosuje się do przesyłania odpadów między państwami członkowskimi. Rozdział A tytułu II, zawierający art. 3–5, obejmuje odpady do usuwania, a rozdział B tego samego tytułu, zawierający art. 6–11, dotyczy odpadów do odzysku. Przepisy mające zastosowanie do przesyłania w celu odzysku mają charakter mniej restrykcyjny od tych, które dotyczą przesyłania w celu usuwania. Ową różnicę w systemie tłumaczy

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Dz.U. L 30, str. 1. Rozporządzenie zmienione decyzją Komisji 1999/816/WE z dnia 24 listopada 1999 r. (Dz.U. L 316, str. 45, zwane dalej „rozporządzeniem").

3 — Wyrok z dnia 28 czerwca 1994 r. w sprawie C-187/93 Parlament przeciwko Radzie, Rec. str. I-2857, pkt 26.

wyrażana przez prawodawcę wspólnotowego wola zapewnienia pierwszeństwa odzyskowi [4]. Pojęcia „usuwania" oraz „odzysku" odpadów zostały zdefiniowane w dyrektywie Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów [5], do której rozporządzenie zawiera wyraźne odesłanie [6].

5. Rozporządzenie nakłada na osobę fizyczną lub prawną, która zamierza przesyłać odpady z jednego państwa członkowskiego do innego dla celów ich usuwania lub ich odzysku, nazywaną zgłaszającym, zobowiązanie do poinformowania uprawnionych organów, jak również osoby będącej adresatem odpadów, o planowanej wysyłce.

6. Artykuł 2 lit. g) powołanego rozporządzenia definiuje „zgłaszającego" jako:

„[...] każdą osobę fizyczną lub osobę prawną, do której obowiązków należy zgłaszanie [zgłoszenie], tzn. osoba [osobę], określona [określoną] poniżej, która wnioskuje o wysłanie odpadów albo je zleca [zamierza dokonać lub zlecić wysyłkę odpadów]:

i) osoba, której działalność powoduje powstanie odpadów (producent pierwotny)

lub

ii) jeżeli nie jest to możliwe, zbieracz [podmiot zajmujący się zbiórką odpadów i] posiadający zezwolenie na tę działalność, udzielone przez państwo członkowskie albo kupiec lub pośrednik zarejestrowany, który zajmuje się usuwaniem lub odzyskiem odpadów [lub posiadający zezwolenie niezbędne w celu usuwania lub odzysku odpadów],

lub

iii) jeżeli osoby te są nieznane albo nie posiadają zezwolenia, osoba będąca w posiadaniu albo sprawująca kontrolę prawną nad odpadami (posiadacz);

[...]".

7. Zgodnie z dziewiątym motywem rozporządzenia, wcześniejsze zgłoszenie przesyłania odpadów właściwym władzom ma na celu umożliwienie im „uzyska[nia] należyt[ych] informacj[i] w szczególności o rodzaju, przemieszczeniu i usuwaniu lub odzysku odpadów, tak by władze te mogły podjąć wszelkie niezbędne środki do ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, w tym możliwości wniesienia uzasadnionego sprzeciwu wobec wysyłki".

4 — Wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96 Dusseldorp i in., Rec. str. I-4075, pkt 33.

5 — Dz.U. L 194, str. 39. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, str. 32), oraz decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r. (Dz.U. L 135, str. 32).

6 — Zobacz art. 2 lit. i) i k).

8. W kwestii procedury zgłaszania odpadów przeznaczonych do odzysku, art. 6 tego rozporządzenia przewiduje, że:

„1. Jeżeli zgłaszający zamierza wysłać odpady do odzysku [...] z jednego państwa członkowskiego do drugiego i/lub przesłać je tranzytem przez jeden lub kilka innych państw członkowskich [...], powiadamia właściwy organ miejsca przeznaczenia i wysyła kopię zgłoszenia do właściwych organów wysyłki i tranzytu oraz do odbiorcy.

[...]

3. Zgłoszenie zostaje dokonane w formie listu przewozowego, wystawionego przez właściwy organ wysyłki.

4. Przy sporządzaniu zgłoszenia zgłaszający wypełnia list przewozowy oraz na żądanie właściwych organów dostarcza dodatkowe informacje i dokumentację.

5. Zgłaszający zawiera w liście przewozowym informacje wymieniające [dotyczące] w szczególności:

— źródła, skład[u], ilość[ci] odpadów do odzysku [...] również [w tym] tożsamość producenta, a w przypadku odpadów z różnych źródeł dokładny wykaz odpadów i jeśli jest znana, tożsamość producentów pierwotnych,

[...]".

9. Ponadto, zgodnie z art. 7 rozporządzenia:

„1. Po odbiorze zgłoszenia właściwy organ miejsca przeznaczenia wysyła, w ciągu trzech dni roboczych, potwierdzenie [odbioru] do zgłaszającego i kopie do pozostałych organów właściwych i do odbiorcy.

2. Właściwe organy miejsca przeznaczenia, wysyłki i tranzytu w ciągu [w terminie] 30 dni po wysyłce [od momentu wysłania]

potwierdzenia wnoszą sprzeciw wobec wysyłki. Sprzeciw ten opiera się na ust. 4. Każdy sprzeciw musi być dostarczony na piśmie do zgłaszającego i innych zainteresowanych organów właściwych w ciągu 30 dni [w powołanym terminie].

Zainteresowane właściwe organy mogą podjąć decyzję o dostarczeniu pisemnej zgody w okresie krótszym niż 30 dni.

[...]

4. a) Właściwe organy miejsca przeznaczenia i wysyłki mogą wnosić uzasadniony sprzeciw wobec planowanej wysyłki:

— zgodnie z dyrektywą 75/442/EWG, w szczególności z art. 7,

lub

— jeśli nie jest ona zgodna z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi odnoszącymi się do ochrony środowiska, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i ochrony zdrowia,

[...]".

10. Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia stanowi:

„1. Wysyłka może być dokonana po upływie 30-dniowego okresu, jeśli nie wniesiono sprzeciwu. Milcząca zgoda wygasa jednakże w ciągu jednego roku od tej daty.

Jeśli właściwe organy zdecydują się dostarczyć pisemną zgodę, wysyłka może być dokonana niezwłocznie po otrzymaniu wszystkich niezbędnych zezwoleń".

11. Ponadto art. 10 rozporządzenia zawiera szczegółowe przepisy, mające w szczególności zastosowanie do odpadów przeznaczonych do odzysku, które nie były jeszcze przypisane do załącznika II, załącznika III lub załącznika IV. W ten oto sposób przewiduje on, że owe odpady zostały poddane tym samym procedurom, o których

była mowa w art. 6–8, z wyjątkiem tego, „że zgoda zainteresowanych właściwych władz musi być dostarczona na piśmie przed rozpoczęciem wysyłki". Z akt sprawy wynika, że owa procedura ma zastosowanie do przesyłania odpadów sprzętu elektronicznego, będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym.

12. Należy wreszcie zauważyć, że w dniu 30 czerwca 2003 r. Komisja Wspólnot Europejskich przedstawiła projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego przesyłania odpadów[7], a następnie w dniu 8 marca 2004 r. projekt tego aktu ze zmianami[8], który do chwili obecnej nie został jeszcze przyjęty przez obie instytucje. Dalej omówię niektóre z planowanych zmian w zakresie procedury zgłaszania odpadów przeznaczonych do odzysku.

II — Postępowanie przed sądem krajowym

13. Spółka Marius Pedersen A/S (zwana dalej „Pedersen") zwróciła się do Miljøstyrelsen — która jest krajową agencją ds. ochrony środowiska naturalnego oraz organem, który jest w Danii właściwy do przyjmowania zgłoszeń przywozu oraz kopii zgłoszeń wywozu odpadów[9] — o zezwolenie na wysłanie celem odzyskania 2 000 ton odpadów elektronicznych, których odbiorcą był znajdujący się w Niemczech jej kontrahent.

14. Zgłoszenie przewidziane w art. 6 rozporządzenia zostało doręczone właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia w dniu 25 lutego 2000 r. W dniu 2 marca 2000 r. organy te przekazały potwierdzenie odbioru zarówno spółce Pedersen, jak i Miljøstyrelsen.

15. Pismem z dnia 14 marca 2000 r. Miljøstyrelsen zażądała od spółki Pedersen bardziej szczegółowego opisu odpadów, które miały zostać wywiezione. Po tym żądaniu między dwoma stronami biorącymi udział w postępowaniu przed sądem krajowym miała miejsce wymiana korespondencji oraz spotkanie w dniu 18 października 2000 r., a następnie Miljøstyrelsen wystosowała dwa inne pisma, odpowiednio z dnia 31 października 2000 r. oraz z dnia 9 lipca 2001 r., w których przedstawiła spółce Pedersen w sposób szczegółowy informacje, jakie uważa za konieczne w celu udzielenia zezwolenia.

16. Miljøstyrelsen odmówiła wydania zezwolenia na wysyłkę z tego względu, iż spółka

7 — COM(2003) 379 wersja ostateczna.

8 — COM(2004) 172 wersja ostateczna.

9 — Zobacz art. 2 duńskiego zarządzenia nr 971/1996 z dnia 19 listopada 1996 r. w sprawie przywozu i wywozu odpadów.

Pedersen nie dostarczyła jej informacji niezbędnych do rozpatrzenia wniosku o wydanie zezwolenia, a w szczególności:

— wykazu pierwotnych producentów odpadów, jak również upoważnienia dostarczonego przez producentów, poświadczającego, iż spółka Pedersen jest ich przedstawicielem w zakresie wywozu zebranych odpadów. Z tego powodu spółka Pedersen nie mogła występować w charakterze zgłaszającego wysyłkę;

— dowodu na okoliczność, że zakład znajdujący się w Niemczech dokonuje obróbki odpadów w sposób odpowiadający ekologicznym standardom przewidzianym w ustawodawstwie duńskim;

— wystarczających informacji co do składu odpadów; w formularzu dotyczącym transgranicznej wysyłki skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym sprecyzowała jedynie, iż chodzi o wysyłkę „odpadów elektronicznych".

Ponadto, zważywszy na rzekomo niekompletny charakter zgłoszenia, Miljøstyrelsen uznała, iż termin trzydziestu dni przewidziany w art. 7 ust. 2 rozporządzenia, w którym właściwy organ może udzielić zgody lub wnieść sprzeciw, nie rozpoczął biegu.

Spółka Pedersen wniosła skargę do Østre Landsret, ponieważ jej zdaniem dostarczyła ona dokumentacji wystarczającej do tego, aby Miljøstyrelsen mogła wydać wnioskowane zezwolenie, a termin na wniesienie sprzeciwu wygasł, w związku z czym jest ona uprawniona do dokonania wywozu.

III — Odesłanie prejudycjalne

17. Powziąwszy wątpliwości co do wykładni kilku przepisów rozporządzenia, Østre Landsret postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) a) Czy wyrażenie »jeżeli nie jest to możliwe« zawarte w art. 2 lit. g) ppkt ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar należy rozumieć w ten sposób, iż posiadający zezwolenie podmiot zajmujący się zbiórką odpadów nie może automatycznie być zgłaszającym wywóz odpadów celem odzysku?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej wnosi się o wyjaśnienie, według jakich kryteriów posiadający zezwolenie podmiot zajmujący się zbiórką odpadów może być zgłaszającym wywóz odpadów celem ich odzysku.

c) Czy takie kryterium może stanowić fakt, iż nieznany jest producent odpadów albo też liczba producentów, a ich produkcja na tyle mała, iż nieracjonalne byłoby, aby każdy z nich z osobna dokonywał zgłoszenia wywozu odpadów?

2) Czy art. 7 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 4 lit. a) akapit pierwszy i drugi rozporządzenia (EWG) nr 259/93 [...] zezwala na to, aby właściwe organy państwa wysyłki sprzeciwiły się wnioskowi o zezwolenie na wywóz odpadów celem ich odzysku, jeśli zgłaszający nie dostarczył informacji, czy obróbka przedmiotowych odpadów w państwie przeznaczenia odbywa się w sposób odpowiadający ekologicznym standardom wymaganym ustawodawstwem państwa wysyłki?

3) Czy art. 6 ust. 5 tiret pierwsze rozporządzenia (EWG) nr 259/93 [...] należy interpretować w ten sposób, iż wymóg informacji o składzie odpadów może zostać uznany za spełniony, jeżeli zgłaszający deklaruje rodzaj odpadów, dla przykładu »odpady elektroniczne«?

4) a) Czy art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 259/93 [...] należy interpretować w ten sposób, iż termin ustanowiony w art. 7 ust. 2 rozpoczyna bieg od momentu wysłania potwierdzenia odbioru przez właściwe organy państwa przeznaczenia, mimo faktu, iż właściwe organy państwa wysyłki uznają, iż nie otrzymały wszystkich informacji wymaganych na podstawie art. 6 ust. 5?

b) W przypadku odpowiedzi przeczącej, jakie informacje powinno zawierać zgłoszenie, aby termin trzydziestodniowy przewidziany w art. 7 ust. 2 rozpoczął bieg?

c) Czy bezskuteczny upływ trzydziestodniowego terminu skutkuje tym, iż właściwe organy tracą prawo do wniesienia sprzeciwu lub domagania się dodatkowych informacji?".

IV — Analiza

A — *W przedmiocie pierwszego pytania*

18. W pierwszym pytaniu sąd odsyłający zapytuje w istocie, czy zamieszczone w art. 2 lit. g) ppkt ii) rozporządzenia wyrażenie „jeżeli nie jest to możliwe" należy interpretować w ten sposób, iż podmiot zajmujący się zbiórką odpadów posiadający zezwolenie nie może być określony automatycznie jako zgłaszający ich wysyłkę w celu ich odzysku. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, zapytuje on następnie, jakie kryteria mogłyby pozwolić na to, aby ów podmiot zajmujący się zbiórką uzyskał charakter zgłaszającego. Sąd odsyłający zapytuje w tym względzie o zasadność dwóch kryteriów: z jednej strony kryterium, zgodnie z którym nieznany jest producent odpadów, a z drugiej strony kryterium, zgodnie z którym liczba producentów oraz ich produkcja jest na tyle mała, iż nieracjonalne byłoby, aby każdy z nich z osobna dokonywał zgłoszenia przesyłania odpadów.

19. Stoję na stanowisku podobnym do tego, jakie reprezentują rządy duński, austriacki, polski, a także Komisja, że zawarte w art. 2 lit. g) ppkt ii) rozporządzenia wyrażenie „jeżeli nie jest to możliwe" należy interpretować w ten sposób, iż podmiot zajmujący się zbiórką odpadów nie może automatycznie, tzn. we wszystkich wypadkach, być zgłaszającym wywóz odpadów celem odzysku.

20. Z brzmienia art. 2 lit. g) ppkt i) i ii) rozporządzenia wyraźnie wynika bowiem, że ustawodawca wspólnotowy zamierzał ustanowić szczególny porządek hierarchiczny osób mogących dokonywać zgłoszenia wysłania odpadów na rzecz uprawnionych organów. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu charakter zgłaszającego można nadać przede wszystkim i głównie „osob[ie], której działalność spowodowała powstanie przedmiotowych odpadów", tzn. producentowi pierwotnemu odpadów.

21. „[J]eżeli nie jest to możliwe", i jedynie w tej sytuacji, podmiot zajmujący się zbiórką posiadający na tę działalność zezwolenie udzielone przez państwo członkowskie może pełnić funkcję zgłaszającego, jako że zajmuje on drugie miejsce w porządku ustanowionym przez art. 2 lit. g) ppkt i) i ii) rozporządzenia. Podmiot zajmujący się zbiórką nabywa zatem charakter zgłaszającego w stosunku do producenta pierwotnego odpadów jedynie pomocniczo, a nie automatycznie.

22. W omawianej kwestii wniesiono do Trybunału w szczególności właśnie o ustalenie, w jakiej(-ich) okoliczności(-ach) niemożliwe jest, aby producent pierwotny mógł zostać uznany za jedynego zgłaszającego uprawnionego na mocy rozporządzenia.

23. Sąd krajowy przedkłada w tym względzie dwa kryteria pod ocenę Trybunału. Pierwsze

kryterium dotyczy tego, że nieznany jest producent odpadów, zaś drugie dotyczy tego, że liczba producentów oraz ich produkcja jest na tyle mała, iż nieracjonalne byłoby, aby każdy z nich z osobna dokonywał zgłoszenia przesyłania odpadów.

24. Uznaję zasadność kryteriów, jakie zaproponował sąd odsyłający w celu umożliwienia uzyskania przez podmiot zajmujący się zbiórką charakteru zgłaszającego w rozumieniu rozporządzenia.

25. W odniesieniu do pierwszego kryterium moim zdaniem oczywiste jest bowiem, że jeżeli nikt nie zna tożsamości producenta pierwotnego odpadów, które mają zostać wysłane, jak może to na przykład nastąpić w sytuacji odpadów porzuconych, które nie zawierają żadnego oznaczenia wskazującego na osobę będącą ich producentem [10], w praktyce nie można przyznać temu producentowi charakteru zgłaszającego. W tym przypadku podmiot zajmujący się zbiórką, wymieniony jako drugi w wykazie osób mogących w sposób zgodny z prawem pełnić funkcję zgłaszającego, uzyska zgodnie z samym rozporządzeniem upoważnienie do zgłaszania wysyłki rzeczonych odpadów uprawnionym organom [11].

26. W odniesieniu do drugiego kryterium, czyli znacznej liczby podmiotów, z których każdy produkuje niewielkie ilości odpadów, moim zdaniem trudno interpretować rozporządzenie w ten sposób, że stanowi ono w sposób bezwzględny, iż to właśnie podmioty produkujące małe ilości odpadów, i tylko one, mają zgłaszać przesyłanie omawianych odpadów. W tym względzie uważam, że wyrażeniu „jeżeli nie jest to możliwe" należy nadać szeroką wykładnię, celem zapewnienia skuteczności procedury zgłoszenia. Wielokrotne zgłoszenia pochodzące od producentów niewielkich ilości odpadów byłyby bowiem moim zdaniem niezgodne z obowiązkiem rozpatrywania tych zgłoszeń w relatywnie krótkich terminach, który to obowiązek zgodnie z rozporządzeniem spoczywa na uprawnionych organach.

27. Ponadto w takich okolicznościach odmowa nadania podmiotowi zajmującemu się zbiórką charakteru zgłaszającego nie przyczynia się do selektywnej zbiórki odpadów sprzętu elektrycznego oraz elektronicz-

10 — Dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 37, str. 24) stosuje w motywie dwudziestym wyrażenie „produkty porzucone" celem określenia produktów pochodzących od producenta, który zaprzestał prowadzenia wszelkiej działalności lub nie może zostać określony.

11 — Należy zaznaczyć w tym względzie, że to samo pojęcie w uzupełnionej formie zostało zawarte w zmienionym projekcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego przesyłania odpadów. Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. d) ppkt i) owego zmienionego projektu w sytuacji, w której osoby należące do trzech kategorii, które zostały w pierwszej kolejności zamieszczone w nowej ustanowionej hierarchii, „są nieznane, niewypłacalne lub z jakiegokolwiek względu nieosiągalne, podmiot zajmujący się zbiórką, kupiec lub pośrednik zarejestrowany" mógłby zostać zgodnie z prawem uznany za zgłaszającego.

nego. Pomimo że dyrektywa 2002/96 nie obowiązywała w chwili wystąpienia zdarzeń będących podstawą sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, interesujące wydaje się spostrzeżenie, że wymienia ona w szczególności cel polegający na „osiągnięci[u] wysokiego poziomu selektywnej zbiórki" takich odpadów [12].

28. Uzasadnieniem dla tego celu jest okoliczność, iż obecność niebezpiecznych części składowych w sprzętach elektrycznych i elektronicznych wymaga szczególnego traktowania pochodzących z nich odpadów. Zbiórka selektywna stanowi w tym względzie warunek wstępny dla zagwarantowania wprowadzenia w życie takiego specyficznego przetwarzania jak również recyklingu odpadów sprzętu elektrycznego i elektronicznego w warunkach, które uwzględniają ochronę środowiska [13].

29. W tym kontekście utrzymuję, że wykładnia, zgodnie z którą w przypadku istnienia większej liczby podmiotów, z których każdy produkuje znikome ilości odpadów, podmiot zajmujący się zbiórką należałoby uznać w rozumieniu art. 2 lit. g) rozporządzenia za zgłaszającego, odpowiada celowi ochrony środowiska, który rozporządzenie to realizuje. Należy podkreślić w tym względzie, że zgodnie z motywem szóstym rozporządzenia „ważne jest zorganizowanie nadzoru i kontroli wysyłek odpadów w sposób, który uwzględnia potrzebę zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego".

12 — Zobacz motyw szesnasty.

13 — Zobacz motyw piętnasty.

30. Zważywszy na te elementy, proponujemy na pytanie sądu odsyłającego udzielić odpowiedzi, iż zamieszczone w art. 2 lit. g) ppkt ii) rozporządzenia wyrażenie „jeżeli nie jest to możliwe" należy interpretować w ten sposób, że podmiot zajmujący się zbiórką odpadów nie może automatycznie nabyć charakteru zgłaszającego przesyłanie odpadów przeznaczonych do odzysku. Natomiast podmiot zajmujący się zbiórką może zostać uznany zgodnie z rozporządzeniem za zgłaszającego taką przesyłkę, zwłaszcza wtedy, gdy nieznany jest producent odpadów lub istnieje duża liczba producentów, z których każdy produkuje niewielkie ilości odpadów.

B — *W przedmiocie drugiego pytania*

31. W tym pytaniu sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 7 ust. 2 i ust. 4 lit. a) tiret pierwsze i drugie rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że pozwala on uprawnionym organom wysyłki na wniesienie sprzeciwu wobec przesyłania odpadów przeznaczonych do odzysku, gdy władza ta nie uzyskała od zgłaszającego informacji wskazujących, iż przetwarzanie odpadów w państwie członkowskim przeznaczenia odbędzie się zgodnie z metodami, które pod względem ekologicznym odpowiadają metodom wymaganym przez przepisy państwa członkowskiego wysyłki.

32. Celem udzielenia odpowiedzi na to pytanie należy zwrócić uwagę na niedawny wyrok z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie EU-Wood-Trading [14]. W tej sprawie Trybunał orzekł po pierwsze, iż art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw wobec wysyłki odpadów przeznaczonych do odzysku, który może być wniesiony przez uprawnione do tego właściwe organy państwa wysyłki i miejsca przeznaczenia, może zostać oparty nie tylko na względach związanych z samym przewozem odpadów w obszarze jurysdykcji każdego właściwego organu, *ale także związanych z odzyskiem przewidzianym w ramach tej wysyłki.* Po drugie orzekł on, iż ten sam przepis rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że aby sprzeciwić się przesyłaniu odpadów, właściwy organ wysyłki, dokonując oceny wpływu planowanego odzysku na zdrowie i środowisko naturalne w miejscu przeznaczenia wysyłki i przestrzegając zasady proporcjonalności, *może w celu uniknięcia skutków tego odzysku opierać się na kryteriach, którym podlega on w państwie członkowskim wysyłki, nawet jeśli są one bardziej rygorystyczne aniżeli kryteria obwiązujące w państwie członkowskim przeznaczenia wysyłki.*

33. Moim zdaniem przesłanki rozumowania przyjętego przez Trybunał w celu doprowadzenia do tego wniosku zawierają odpowiedź na pytanie postawione przez sąd krajowy.

34. Należy bowiem zauważyć, że Trybunał w sposób wyraźny podkreślił potrzebę, dla osiągnięcia celów polegających na ochronie zdrowia ludzi oraz ochronie środowiska, całościowego przeanalizowania każdej wysyłki odpadów między państwami członkowskimi, tzn. od momentu wysłania odpadów w państwie członkowskim wysyłki do momentu ich przetworzenia w państwie członkowskim miejsca przeznaczenia. Całościowe badanie wysyłki odpadów byłoby niemożliwe w przypadku braku należytego poinformowania właściwych władz o szczegółach transakcji przesyłania. Z uwagi na powyższe art. 6 ust. 5 rozporządzenia ma w szczególności na celu zobowiązanie zgłaszającego do przedstawienia szeregu informacji, takich jak pochodzenie, skład i ilości odpadów przeznaczonych do odzysku lub sposób ich przewozu.

35. Trybunał zinterpretował ten artykuł rozporządzenia w ten sposób, że nakłada on również na zgłaszającego obowiązek przekazania informacji *dotyczących warunków, w jakich dochodzi do odzysku odpadów.* W tym względzie stwierdza on, że ustawodawca wspólnotowy „chciał zatem, aby wszystkie właściwe władze były poinformowane o całym procesie przetwarzania odpadów, aż do chwili, w której nie będą stanowić one zagrożenia dla zdrowia i środowiska" [15]. Pełna informacja pochodząca od właściwych władz ma zasadnicze znaczenie w przypadku wykonywania przez nie środków niezbędnych dla ochrony zdrowia ludzi oraz ochrony środowiska, takich jak możliwość podnoszenia uzasadnionych sprzeciwów.

14 — C-277/02, Zb.Orz. str. I-8091.

15 — Wyżej wymieniony wyrok w sprawie EU-Wood-Trading, pkt 37.

36. Podejście to umożliwiło Trybunałowi w konsekwencji przyznanie właściwym władzom wysyłki prawa do monitorowania warunków, w jakich zostanie przeprowadzony odzysk odpadów w państwie członkowskim przeznaczenia. Prawo do monitorowania wiąże się z uprawnieniem tej władzy do wniesienia sprzeciwu wobec wysyłki w oparciu o art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia, jeżeli uzna ona, uwzględniając informacje znajdujące się w jej posiadaniu, że odzysk przewidziany w miejscu przeznaczenia może mieć negatywny wpływ na zdrowie ludzi oraz środowisko [16]. Na tej podstawie właściwa władza wysyłki może również ocenić, w każdym przypadku oraz w poszanowaniu zasady proporcjonalności, czy odzysk przewidziany w państwie przeznaczenia, nawet jeżeli uregulowany przez normy bardziej elastyczne, może jednakże zapewnić ochronę porównywalną do realizowanej przez jej krajowe przepisy.

37. Dokonanie przez właściwe władze wysyłki rzeczywistej oceny zagrożeń, którą w opinii Trybunału należy przeprowadzić nie w oparciu o względy natury ogólnej, ale na podstawie stosownych badań naukowych, jest niemożliwe, jeżeli zgłaszający nie dostarczy informacji na temat warunków przeprowadzenia odzysku w państwie członkowskim przeznaczenia [17].

38. Jak wspomniano, art. 6 ust. 5 rozporządzenia w interpretacji Trybunału nakłada bezpośrednio na zgłaszającego obowiązek dostarczenia tych informacji.

39. Moim zdaniem z powyższego wynika, iż art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze w związku z art. 6 ust. 5 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że pozwala on, by właściwy organ wysyłki sprzeciwił się przesyłaniu odpadów przeznaczonych do odzysku, gdy organ ten nie uzyskał od zgłaszającego informacji wskazujących, iż obróbka omawianych odpadów w państwie członkowskim przeznaczenia będzie odbywać się według metod odpowiadających ekologicznym standardom wymaganym ustawodawstwem państwa członkowskiego wysyłki.

16 — W takiej sytuacji podstawą dla sprzeciwu jest to, że przesyłanie narusza wymogi wynikające z przepisów dyrektywy 75/442, a zwłaszcza jej art. 4, zgodnie z którym „[p]aństwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby odpady były unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu [...]". Zobacz ww. wyrok w sprawie EU-Wood-Trading, pkt 42.

17 — Nadmienię w tym względzie, co też wskazałem już wcześniej w opinii przedstawionej w dniu 23 września 2004 r. w ww. sprawie EU-Wood-Trading (pkt 68), iż zgłaszający, na którym spoczywał obowiązek zawarcia umowy z przedsiębiorstwem będącym odbiorcą odpadów do odzysku, powinien w sposób logiczny mieć możliwość wykazania, że przewidziany odzysk spełnia wymogi przewidziane przez przepisy obowiązujące w państwie członkowskim wysyłki. Ponadto owo pytanie będzie mogło stanowić podstawę, w miarę potrzeby oraz w poszanowaniu terminów przewidzianych przez rozporządzenie, do kontradyktoryjnej dyskusji między właściwą władzą wysyłki a zgłaszającym.

C — *W przedmiocie trzeciego pytania*

40. Poprzez to pytanie sąd krajowy zwraca się w istocie o ustalenie, czy art. 6 ust. 5 tiret pierwsze rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że wymóg przedstawienia informacji dotyczących składu odpadów jest spełniony, w przypadku gdy zgłaszający odsyła jedynie w ramach zgłoszenia do kategorii odpadów, która w danym przypadku dotyczy „odpadów elektronicznych".

41. Stoję na stanowisku podobnym do tego, jakie reprezentują rządy duński, belgijski, austriacki i polski, a także Komisja, że ów przepis rozporządzenia nakłada na zgłaszającego obowiązek przedstawienia szczegółowych i pełnych informacji na temat składu odpadów przeznaczonych do odzysku, aby umożliwić uprawnionym organom sprawowanie kontroli nad tym, jakie odpady podlegają przesyłowi oraz oceny ich niebezpieczeństwa dla środowiska.

42. Moim zdaniem z powyższego wynika, że samo wskazanie kategorii, do jakiej zaliczane są omawiane odpady, nie wystarczy do spełnienia tego obowiązku poinformowania. W odniesieniu do rodzaju odpadów będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, samo wskazanie rodzaju odpadów będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zważywszy na dużą różnorodność odpadów elektronicznych zarówno z punktu widzenia ich wielkości, jak i zawartości konkretnych substancji, jest zbyt ogólne i nieprecyzyjne. Samo wskazanie rodzaju odpadów nie informuje właściwej władzy ani na temat składu chemicznego, ani cech charakterystycznych odpadów, co oznacza, że w związku z tym władze te nie są w stanie ustalić, czy planowany sposób odzysku jest właściwy.

43. Z treści art. 6 ust. 5 tiret pierwsze rozporządzenia wyraźnie wynika, że na zgłaszającym spoczywa obowiązek przedstawienia szczegółowej informacji wykraczającej poza zwyczajne określenie rodzaju odpadów. Przypomnę, że zgodnie z omawianym przepisem zgłaszający powinien przedstawić w liście przewozowym, będącym sposobem dokonania formalności zgłoszenia, informacje dotyczące w szczególności „źródła, *skład[u]*, ilośc[i] odpadów do odzysku"[18]. Ponadto, co się tyczy opadów pochodzących z różnych źródeł, sam przepis nakłada na zgłaszającego obowiązek sporządzenia „dokładnego wykazu odpadów".

44. Również w przypadku takim, jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, tzn. zbiórki odpadów sprzętu elektronicznego, niezależnie od tego, czy odpady pochodzą, czy też nie z różnych źródeł, moim zdaniem art. 6 ust. 5 tiret pierwsze nakłada na zgłaszającego obowiązek dostarczenia właściwym organom informacji

18 — Podkreślenie własne.

związanych z charakterem części składowych, materiałów oraz substancji zawartych w omawianych odpadach.

45. Potrzeba uzyskania takiej szczegółowej informacji jest zresztą tym większa w przypadku, gdy kwestia dotyczy odpadów sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE). W tym względzie nawiązuję do dyrektywy 2002/96 jedynie celem zobrazowania, ponieważ w chwili wystąpienia zdarzeń będących podstawą sporu w postępowaniu przed sądem krajowym nie była ona obowiązująca. Dyrektywa ta, zważywszy na specjalną obróbkę, jakiej ten rodzaj odpadów wymaga, oraz na potrzebę wspierania zbiórki selektywnej, stwierdza, że „[i]nformacje przekazywane przez producentów w sprawie identyfikacji materiałów i części składowych mają istotne znaczenie dla ułatwienia zarządzania, w szczególności przetwarzania i odzysku/recyklingu WEEE" [19]. Odnotować również należy, że w sprzęcie elektrotechnicznym i elektronicznym występują niebezpieczne składniki, co jest „głównym problemem tam, gdzie faza [w fazie] zarządzania odpadami" [20].

46. W świetle powyższych rozważań jestem zdania, że odpowiedź na pytanie sądu krajowego powinna brzmieć, iż art. 6 ust. 5 tiret pierwsze rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że nie zostaje spełniony spoczywający na zgłaszającym obowiązek poinformowania o przesyłaniu odpadów przeznaczonych do odzysku w przypadku, gdy zgłoszenie zawiera jedynie informacje na temat kategorii, do jakiej omawiane odpady należy zaklasyfikować.

D — *W przedmiocie czwartego pytania*

47. Poprzez to ostatnie pytanie sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że termin trzydziestu dni, którym dysponują organy właściwe do wnoszenia sprzeciwów wobec przesyłania odpadów, rozpoczyna bieg wraz z chwilą wysłania przez właściwe władze przeznaczenia potwierdzenia odbioru zgłoszenia, nawet wtedy, gdy właściwe organy państwa wysyłki uznają, że nie uzyskały wszystkich informacji przewidzianych w art. 6 ust. 5 rozporządzenia. Sąd odsyłający zmierza również do ustalenia, czy przekroczenie tego terminu trzydziestu dni skutkuje tym, że właściwe władze nie będą już mogły wnieść sprzeciwu wobec przesyłania odpadów lub żądać od zgłaszającego dodatkowych informacji.

48. W przedmiocie pierwszej części pytania prejudycjalnego spółka Pedersen, rząd belgijski oraz Komisja wyrażają opinię, zgodnie z którą termin trzydziestu dni rozpoczyna bieg wraz z wysłaniem przez właściwe władze przeznaczenia potwierdzenia odbioru zgłoszenia, a jest tak niezależnie od okoliczności, iż dostarczone przez zgłaszającego informa-

19 — Motyw dwudziesty drugi tej dyrektywy. Zobacz również jej art. 11 ust. 1.

20 — Zobacz motyw siódmy tej dyrektywy.

cje są niewystarczające. Według Komisji, jeżeli właściwa władza wysyłki uzna, że zgłoszenie ma niepełny charakter, może wnieść sprzeciw wobec wysyłki przed upływem terminu trzydziestu dni od momentu wysłania potwierdzenia. Ponadto spółka Pedersen uważa, że ów termin jest pewnego rodzaju gwarancją przeciwko arbitralnemu traktowaniu zgłoszeń oraz że termin ten należy interpretować w sposób zawężający, biorąc po uwagę względy prawa do obrony i bezpieczeństwa prawnego zgłaszającego.

49. Rządy duński, austriacki i polski nie podzielają tej oceny i uznają, że należy liczyć bieg terminu trzydziestu dni dopiero od momentu, w którym zgłoszenie będzie pełne. Ich zdaniem w przeciwnym wypadku właściwe władze nie dysponowałyby w tym terminie możliwością wniesienia sprzeciwu wobec przesłania.

50. Ponadto rząd austriacki prezentuje pogląd, zgodnie z którym rozporządzenie nie rozwiązuje sytuacji, w której zgodnie z art. 6 ust. 4 właściwa władza wysyłki zażąda informacji lub dokumentów uzupełniających zgłoszenie, nawet jeśli właściwa władza przeznaczenia sporządziła już potwierdzenie odbioru omawianego zgłoszenia. Rząd ten uważa, że zważywszy na logikę rozporządzenia, należałoby w tym przypadku zawiesić bieg terminu trzydziestu dni do momentu, w którym zgłaszający dostarczy wszystkie wymagane dokumenty.

51. Stwierdzam podobnie, jak czyni to rząd austriacki, że rozporządzenie nie zawiera żadnych postanowień dotyczących skutku, z jakim związane jest żądanie przez właściwy organ dodatkowej informacji oraz dokumentów na podstawie art. 6 ust. 4 rozporządzenia po upływie terminu trzydziestu dni, o którym mowa w art. 7 ust. 2. Ponadto należy zauważyć, iż treść art. 7 ust. 1 rozporządzenia, stanowiącego, że właściwa władza przeznaczenia przekazuje potwierdzenie odbioru *wraz z odbiorem zgłoszenia*, nie zawiera w sposób wyraźny wymogu pełnego charakteru omawianego zgłoszenia.

52. W tym względzie nadmienić należy, że rozpatrywany przez sąd odsyłający przypadek, na podstawie którego sąd ten skierował do Trybunału pytanie prejudycjalne, nie odpowiada sytuacji, w której właściwa władza przeznaczenia uznaje, że nie powinna przesyłać potwierdzenia odbioru zgłoszenia, jeżeli zgłoszenie to ma niepełny charakter [21].

21 — Przypadek ten, który nie został przewidziany w sposób wyraźny w rozporządzeniu, został przewidziany w art. 9 zmienionego projektu rozporządzenia w sprawie odpadów. Artykuł ten stanowi, że właściwy organ miejsca przeznaczenia przesyła potwierdzenie odbioru w przypadku, w którym otrzyma prawidłowo dokonane zgłoszenie. Artykuł 5 ust. 3 omawianego projektu wskazuje w tym względzie, że zgłoszenie można uznać za prawidłowe w przypadku, w którym zgłaszający dostarczył wymienionych w nim informacji i dokumentów, jak również dodatkowych informacji i dokumentów, których można od niego zażądać. Potwierdzenie odbioru prawidłowo dokonanego zgłoszenia należy wysłać zasadniczo w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu zgłoszenia przez właściwe organy miejsca przeznaczenia. Jednakże w przypadku, w którym okaże się, że zgłoszenie nie zostało dokonane w sposób prawidłowy, art. 9 ust. 2 stanowi, że ów organ zażąda brakujących dokumentów i informacji. W tej sytuacji ww. termin trzech dni „zostaje zawieszony do momentu, w którym właściwy organ miejsca przeznaczenia uzyska zażądane informacje i dokumenty".

53. A zatem należy dokładnie określić ramy sytuacji, w których sąd krajowy zwraca się do Trybunału: jest to sytuacja, w której właściwy organ przeznaczenia przesłał już potwierdzenie odbioru oraz w której właściwy organ wysyłki uznał w tym samym czasie, że nie posiada informacji niezbędnych do wydania decyzji. Czy w tej sytuacji należy uznać, że pomimo wszystko termin trzydziestu dni rozpoczął bieg? Uważam, że na to pytanie trzeba udzielić odpowiedzi twierdzącej.

54. Problemy, jakie w tym względzie napotyka sąd odsyłający, wymagają pogodzenia dwóch wymogów: z jednej strony gwarancji, jaką posiada zgłaszający w ramach postępowania określonego przez to rozporządzenie, zgodnie z którą to gwarancją planowana wysyłka zostanie rozpatrzona w terminie ustanowionym w rozporządzeniu, a z drugiej strony uprawnienie właściwych władz do wniesienia sprzeciwu wobec przesyłania odpadów przeznaczonych do odzysku.

55. Odnosząc się w pierwszej kolejności do gwarancji, z której korzysta zgłaszający, iż zaproponowana wysyłka zostanie rozpatrzona w terminie, który został określony w rozporządzeniu, trzeba przypomnieć tryb, w jakim uprawnione władze rozpatrują zgłoszenie.

56. Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że po odbiorze zgłoszenia właściwy organ miejsca przeznaczenia wysyła, w ciągu trzech dni roboczych, potwierdzenie do zgłaszającego i kopie do pozostałych organów właściwych oraz odbiorcy. Artykuł 7 ust. 2 stanowi, że przesłanie potwierdzenia odbioru zgodnie z ust. 2 tego artykułu stanowi początek terminu trzydziestu dni, którym dysponują właściwe organy miejsca przeznaczenia, wysyłki i tranzytu do wniesienia sprzeciwu wobec przesyłania [22].

57. Nic w brzmieniu art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nie wskazuje na to, że termin trzydziestu dni wyjątkowo nie rozpoczyna biegu w przypadku zgłoszenia o niepełnym charakterze. Przeciwnie, analiza tych przepisów pozwala stwierdzić, że czynnikiem decydującym dla ustalenia początku tego terminu jest tylko spełnienie formalności w postaci przesłania potwierdzenia odbioru przez właściwy organ przeznaczenia.

58. Ponadto z orzecznictwa Trybunału wynika, że „[p]rocedura ustanowiona w rozporządzeniu zapewnia zgłaszającemu, że jego plan wysyłki będzie rozpatrzony w terminie określonym w rozporządzeniu oraz że zostanie on poinformowany przed upływem tego terminu, czy, a jeśli tak, to pod

22 — Nadmieniam również dla informacji, że zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia te same organy mają termin 20 dni od przesłania potwierdzenia odbioru dla ustalenia warunków przewozu odpadów na podlegającym im terytorium.

jakimi warunkami, wysyłka może zostać dokonana"[23]. Skutkiem tej wykładni jest ustanowienie istotnej gwarancji proceduralnej dla zgłaszającego, którego w ten sposób zapewniono co do tego, że jego wniosek zostanie rozpatrzony w krótkim terminie oraz że przed upływem trzydziestu dni zostanie on poinformowany o decyzji. Owa wykładnia wydaje się sprzeczna z opinią, zgodnie z którą właściwy organ wysyłki mógłby uznać, opierając się na rozporządzeniu, że termin trzydziestu dni nie rozpoczął biegu, jeżeli uzna, że zgłoszenie ma niepełny charakter.

59. Odnosząc się w drugiej kolejności do uprawnień właściwych organów wysyłki i przeznaczenia do wnoszenia sprzeciwów, przewidzianych w art. 7 ust. 4 lit. a) rozporządzenia, oczywiste jest, iż skuteczne stosowanie postanowień tego artykułu, które określają przypadki, w jakich organy te mogą sprzeciwić się przesyłaniu odpadów przeznaczonych do odzysku, wymaga, by te ostatnie już wcześniej posiadały informacje niezbędne do przeprowadzenia szczegółowej analizy warunków rozpatrywanego przesyłania.

60. W tym względzie przypominam, że informacje, które zgłaszający powinien dostarczyć, zostały wymienione w sposób niewyczerpujący w art. 6 ust. 5 rozporządzenia. Ponadto z systemu ustanowionego na mocy tego rozporządzenia wynika, że organy właściwe w przedmiocie odbioru zgłoszenia powinny zbadać, czy zawiera ono informacje niezbędne do oceny zgodności z rozporządzeniem rozpatrywanego przesyłania. Postępując w ten sposób, właściwe organy upewniają się bowiem, iż posiadają środki pozwalające im sprawować kontrolę nad rozpatrywanymi warunkami planowanej wysyłki. Stąd moim zdaniem każdy z właściwych organów może sprzeciwić się przesłaniu właśnie w przypadku, w którym nie posiada informacji niezbędnych do przeprowadzenia szczegółowej analizy planowanej wysyłki.

61. W takiej sytuacji uznaję, nawiązując do tego, co Trybunał orzekł w ww. wyroku w sprawie ASA w kontekście błędnej kwalifikacji przez zgłaszającego wysyłki (usuwanie lub odzysk)[24], iż właściwy organ powinien móc oprzeć sprzeciw wobec przesyłania na podstawie niepełnego charakteru informacji zawartych w zgłoszeniu, bez potrzeby wskazywania jakichkolwiek przepisów szczególnych rozporządzenia określających podstawy sprzeciwu, jakie państwa członkowskie mogą wnieść wobec przesyłania odpadów. Ponadto należy nadmienić, że taki sprzeciw dotyczący niepełnego charakteru zgłoszenia należy wnieść w terminie trzydziestu dni przewidzianym w art. 7 ust. 2 rozporządzenia. W przeciwnym wypadku naruszona zostałaby gwarancja proceduralna, z której

23 — Wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-324/99 DaimlerChrysler, Rec. str. I-9897, pkt 70. Zobacz również wyrok z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie C-6/00 ASA, Rec. str. I-1961, pkt 49 oraz z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-472/02 Siomab, Zb.Orz. str. I-9971, pkt 29.

24 — Punkt 47. Zobacz również postanowienie z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawach połączonych od C-307/00 do C-311/00 Oliehandel Koeweit i in., Rec. str. I-1821, pkt 107 oraz ww. wyrok w sprawie Siomab, pkt 28.

korzysta zgłaszający, iż jego sprawa zostanie rozpatrzona w terminie trzydziestu dni.

62. Z powyższych rozważań wynika, że w przypadku zgłoszenia o niepełnym charakterze, tzn. niezawierającego wszelkich informacji niezbędnych do przeprowadzenia kontroli zgodności rozpatrywanego przesyłania z rozporządzeniem, wydaje się, że właściwy organ wysyłki ma prawo wnieść sprzeciw wobec tego przesyłania, w terminie trzydziestu dni, którego bieg rozpoczyna się, nawet w tej sytuacji, od momentu wysłania potwierdzenia odbioru przez właściwy organ przeznaczenia.

63. Po wyjaśnieniu powyższej kwestii, chciałbym jednakże wskazać, że moim zdaniem względy dobrej administracji wymagają, aby przed wniesieniem takiego sprzeciwu wobec przesyłania właściwy organ wysyłki zażądał od zgłaszającego, by ten uzupełnił zgłoszenie.

64. W tym względzie przypomnieć należy, że art. 6 ust. 4 rozporządzenia stanowi, iż „[p]rzy sporządzaniu zgłoszenia zgłaszający wypełnia list przewozowy oraz na żądanie właściwych władz dostarcza dodatkowe informacje i dokumentację".

65. Ów przepis rozporządzenia służy w szczególności unormowaniu sytuacji, w której właściwy organ wysyłki otrzyma niepełne zgłoszenie. Moim zdaniem organ ten powinien skorzystać z uprawnienia, które zostało przewidziane w tym artykule, kierując do zgłaszającego wezwanie do przedstawienia informacji wraz z dodatkowymi dokumentami.

66. Jak już wcześniej wspominałem, rozporządzenie nie przewiduje jednakże konsekwencji takiego żądania dla upływu terminów w postępowaniu. Bez wątpienia można by uznać, że zgłaszający powinien udzielić odpowiedzi na to żądanie w ramach terminu trzydziestu dni, bez jakiegokolwiek innego dostosowania. Jednakże w praktyce takie rozwiązanie wydaje mi się mało realne, jako że przy uwzględnieniu nawet krótkiego terminu, który zgłaszający potrzebuje na to, by zebrać i przekazać właściwemu organowi wysyłki żądane informacje i dokumenty, omawiany organ dysponowałby najprawdopodobniej jedynie kilkoma dniami dla szczegółowego zbadania warunków planowanej wysyłki jeszcze przed wygaśnięciem terminu trzydziestu dni.

67. Właśnie dlatego uważam, że zagwarantowanie skuteczności art. 6 ust. 4 rozporządzenia, jak również potrzeba włączenia treści tego artykułu w tryb postępowania określony przez ustawodawcę wspólnotowego, pozwalają na dokonanie innej wykładni, a mianowicie takiej, zgodnie z którą wysłanie zgłaszającemu przez uprawniony organ wysyłki wezwania do przekazania informacji oraz dodatkowych dokumentów skutkuje zawieszeniem terminu trzydziestu dni do

momentu uzyskania przez omawiany organ żądanych informacji i dokumentów.

68. Przez „zawieszenie terminu" rozumiem sytuację, w której czynność, jak żądanie udzielenia informacji, „wstrzymuje bieg terminu bez uszczerbku dla okresu, który już upłynął", w ten sposób, że uwzględnieniu podlega okres, który już upłynął w przypadku rozpoczęcia dalszego biegu terminu [25].

69. Ponadto, aby zapewnić skuteczność procedury zgłoszenia, przy jednoczesnym utrzymaniu przysługujących zgłaszającemu gwarancji proceduralnych, moim zdaniem właściwy organ wysyłki powinien sporządzić jedynie jednorazowo wezwanie do przekazania informacji oraz dodatkowych dokumentów i powinien je wysłać zgłaszającemu zaraz po rozpoczęciu biegu trzydziestodniowego terminu. Wezwanie to powinno również nakładać na zgłaszającego obowiązek przestrzegania terminu dostarczenia żądanych dodatkowych informacji i dokumentów, który to termin państwa członkowskie powinny ustalić z uwzględnieniem celu w postaci pilności postępowania, jaki przyświeca ustawodawcy wspólnotowemu. W ten sposób rozpoczęcie dalszego biegu terminu trzydziestu dni nastąpiłoby albo wraz z chwilą uzyskania przez właściwy organ wysyłki żądanych dodatkowych informacji i dokumentów, albo najpóźniej od chwili wygaśnięcia krótkiego terminu, w którym zgłaszający powinien był dostarczyć owych dodatkowych informacji i dokumentów. Z wyjaśnień tych wynika, że zawieszenie terminu trzydziestu dni nie mogłoby w każdym bądź razie przekroczyć okresu odpowiadającego krótkiemu terminowi nałożonemu na zgłaszającego przez właściwy organ wysyłki celem dostarczenia dodatkowych informacji i dokumentów.

70. Korzyścią tego rozwiązania jest moim zdaniem pogodzenie gwarancji, z jakiej korzysta zgłaszający, iż zgłoszenie zostanie rozpatrzone w krótkim terminie oraz uprawnienia, jakie posiadają właściwe organy, do wniesienia, przy dokonywaniu szczegółowej analizy zgłoszenia, sprzeciwów związanych z warunkami przesyłania odpadów.

71. Nawiązując do ostatniej części pytania prejudycjalnego, w którym, przypomnijmy, sąd krajowy zapytuje, czy przekroczenie terminu trzydziestu dni skutkuje tym, że właściwe organy nie mogą już wnieść sprzeciwu wobec przesyłania lub zażądać od zgłaszającego dodatkowych informacji, uważam, że należy na to pytanie odpowiedzieć twierdząco.

72. Po pierwsze bowiem, gwarancja proceduralna ustanowiona przez Trybunał, zgodnie z którą zapewnia się zgłaszającemu, że jego planowane przesyłanie zostanie rozpatrzone w terminie ustanowionym w tym rozporządzeniu i że zostanie on poinformowany o decyzji w sprawie zgłoszenia najpóźniej po wygaśnięciu tego terminu, zniknęłaby w przypadku, gdyby uznać, że właściwe organy mogą wnieść sprzeciw

25 — Zobacz definicja pojęcia „zawieszenie" w prawie francuskim w *Lexique de termes juridiques*, Dalloz, Paryż 1981.

po wygaśnięciu terminu trzydziestu dni. Ponadto taka wykładnia pozostawałaby w bezpośredniej sprzeczności z treścią art. 7 ust. 2 rozporządzenia, zgodnie z którym „[w]łaściwe organy miejsca przeznaczenia, wysyłki i tranzytu w ciągu 30 dni po wysyłce potwierdzenia wnoszą sprzeciw wobec wysyłki [...]".

73. Po drugie, w kwestii, czy właściwe organy mogą zażądać od zgłaszającego dodatkowych informacji i dokumentów po upływie terminu trzydziestu dni, treść art. 6 ust. 4 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nie dostarcza wyraźnej odpowiedzi. Jednakże logika obydwu przepisów sugeruje, że żądanie to należy sformułować w omawianym okresie, będącym zasadniczo, jak już widzieliśmy, okresem przysługującym tym organom na rozpatrzenie każdego zgłoszenia.

74. Aby sąd odsyłający mógł uzyskać pełną odpowiedź, uwzględniwszy, iż z akt sprawy wynika, że przewidziana w art. 10 rozporządzenia procedura szczególna ma zastosowanie w przypadku przesyłania odpadów sprzętu elektronicznego będącego przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, na zakończenie należy zbadać, czy zaproponowana przeze mnie wykładnia ma również zastosowanie w przypadku przesyłania odpadów objętych tym artykułem.

75. W tym względzie przypomnę, iż art. 10 rozporządzenia zawiera przepisy szczególne mające zastosowanie zwłaszcza w przypadku odpadów przeznaczonych do odzysku, które nie były jeszcze przypisane do załącznika II, załącznika III lub załącznika IV. Artykuł ten przewiduje również, że odpady te podlegają tym samym procedurom, określonym w art. 6–8 rozporządzenia, z wyjątkiem tego, „że zgoda zainteresowanych właściwych władz musi być dostarczona na piśmie przed rozpoczęciem wysyłki".

76. Z treści art. 10 rozporządzenia wyraźnie wynika, że do tych szczególnych kategorii odpadów stosuje się procedury uregulowane w jego art. 6–8, wraz z terminami, które są w nim wymienione. Jedyna cecha szczególna polega na wymogu wydania przez właściwe organy jeszcze przed rozpoczęciem wysyłki pisemnej zgody. Stąd przesyłania odpadów objętych zakresem art. 10 rozporządzenia nie można uznać za dozwolone, a zatem nie można go dokonać, na mocy ewentualnej milczącej zgody tych władz po upływie terminu trzydziestu dni.

77. Jako że cecha szczególna procedury, która ma zastosowanie do odpadów, o których mowa w art. 10 rozporządzenia, została w ten sposób określona w sposób wyraźny, nic nie stoi na przeszkodzie, aby odpowiedź, jakiej proponuję udzielić sądowi krajowemu, miała zastosowanie do sytuacji objętych zakresem tego artykułu.

78. Innymi słowy, nawet w sytuacji, w której rozporządzenie nakłada na uprawnione organy wymóg pisemnej zgody jeszcze przed rozpoczęciem przesyłania, organy te są nadal zobowiązane dotrzymać terminu trzydziestu dni przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia do wniesienia sprzeciwu lub wezwania do przekazania informacji wraz z dodatkowymi dokumentami.

79. W wyniku tej analizy proponuję zatem udzielić sądowi krajowemu odpowiedzi, iż art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że termin trzydziestu dni przysługujący uprawnionym organom do wniesienia sprzeciwu wobec przesyłania rozpoczyna bieg od momentu wysłania potwierdzenia odbioru przez właściwe organy państwa przeznaczenia, nawet wtedy, gdy właściwe organy państwa wysyłki uznają, iż nie otrzymały wszystkich informacji wymaganych na podstawie art. 6 ust. 5 rozporządzenia. Jednakże w takim przypadku wysłanie zgłaszającemu przez właściwy organ wysyłki wezwania do przekazania informacji wraz z dodatkowymi dokumentami zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia skutkuje zawieszeniem biegu terminu trzydziestu dni na okres, który w każdym wypadku nie może przekroczyć krótkiego terminu, jaki został wyznaczony przez tę władzę do dostarczenia owych dodatkowych informacji i dokumentów. Wreszcie przekroczenie tego terminu trzydziestu dni skutkuje tym, że właściwe organy tracą prawo do wniesienia sprzeciwu lub domagania się od zgłaszającego dodatkowych informacji i dokumentów.

V — Wnioski

80. Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, proponuję, aby Trybunał udzielił na pytania prejudycjalne przedłożone przez Østre Landsret następującej odpowiedzi:

1) Sformułowanie „jeżeli nie jest to możliwe" zawarte w art. 2 lit. g) ppkt ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie

nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar, zmienionego decyzją Komisji 1999/816/WE z dnia 24 listopada 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że podmiot zajmujący się zbiórką odpadów nie może automatycznie nabyć charakteru zgłaszającego przesyłanie odpadów przeznaczonych do odzysku. Natomiast podmiot zajmujący się zbiórką może zostać uznany zgodnie z rozporządzeniem za zgłaszającego taką przesyłkę, zwłaszcza wtedy, gdy nieznany jest producent odpadów lub istnieje duża liczba producentów, z których każdy produkuje niewielkie ilości odpadów.

2) Artykuł 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze w związku z art. 6 ust. 5 rozporządzenia nr 259/93, zmienionego decyzją 1999/816, należy interpretować w ten sposób, że pozwala on, by właściwy organ wysyłki sprzeciwił się przesyłaniu odpadów przeznaczonych do odzysku, gdy organ ten nie uzyskał od zgłaszającego informacji wskazujących, iż obróbka omawianych odpadów w państwie członkowskim przeznaczenia będzie odbywać się według metod odpowiadających ekologicznym standardom wymaganym ustawodawstwem państwa członkowskiego wysyłki.

3) Artykuł 6 ust. 5 tiret pierwsze rozporządzenia nr 259/93, zmienionego decyzją 1999/816, należy interpretować w ten sposób, że wymóg przedstawienia informacji dotyczących przesyłania odpadów przeznaczonych do odzysku nie zostanie spełniony w przypadku, gdy zgłoszenie określa jedynie kategorię, do której należą omawiane odpady.

4) Artykuł 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 259/93, zmienionego decyzją 1999/816, należy interpretować w ten sposób, że termin trzydziestu dni przysługujący uprawnionym organom do wniesienia sprzeciwu wobec przesyłania rozpoczyna bieg od momentu wysłania potwierdzenia odbioru przez właściwe organy państwa przeznaczenia, nawet wtedy, gdy właściwe organy państwa wysyłki uznają, iż nie otrzymały wszystkich informacji wymaganych na podstawie art. 6

ust. 5 rozporządzenia. Jednakże w takim przypadku wysłanie zgłaszającemu przez właściwy organ wysyłki wezwania do przekazania informacji wraz z dodatkowymi dokumentami zgodnie z art. 6 ust. 4 rozporządzenia skutkuje zawieszeniem biegu terminu trzydziestu dni na okres, który w każdym wypadku nie może przekroczyć krótkiego terminu, jaki został wyznaczony przez tę władzę do dostarczenia owych dodatkowych informacji i dokumentów. Wreszcie przekroczenie tego terminu trzydziestu dni skutkuje tym, że właściwe organy tracą prawo do wniesienia sprzeciwu lub domagania się od zgłaszającego dodatkowych informacji i dokumentów.